

Một Bài Thơ Bẻ Đôi

Chưa đủ buồn sao em / khi mình đang thời dịch? Hãy nhìn lính nhúc nhích / giậm chân hoài không đi!

Tưởng tượng mình cũng lê / từng bước con đường dốc! Không ai cấm em khóc...mà khóc cũng thế thôi!

Ờ nhỉ chúng mình cười...như đang buổi du ngoạn. Có thể trời còn sáng / khi chúng mình trở về...

Mình không thể về khuya / vì cuộc chơi có hạn! Dịch thì cứ mãi nán...đã hai năm...còn thêm?

Cả nước cùng đi lên, cả nước cùng quy xuống...Bao công lao đều uổng! Nhiều công trình bỏ qua!

Hãy hỏi cho tới già: Tại Sao Dân Mình Khổ? Dân phải có Dân Chủ...đã có Dân Chủ chưa?

Cầm lá phiếu được đưa, bỏ cho ai, kệ nó! Người dân đi vào cửa, người dân lại đi ra!

Dịch bệnh ở rất xa / tự dưng đổ ập xuống! Không ai có quyền chọn...nhưng có quyền chịu đau!

Em ơi Buồn là sao? Là những Giọt Nước Mắt? Là hai chữ Tổ Quốc...bị đem bán cho người?

Anh muốn em cứ cười / trước khi chúng mình chết! Anh không nói tiếng Chết, anh vẫn nói tiếng Ta!

Anh muốn em chan hòa / với anh từng hơi thở! Nếu mình không còn nữa...vẫn còn gió lang thang...

Trần Văn Lệ